

03603441

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA ODGOVORNIH ZA TEŠKA
KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE
JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU

Prezime: STOJANOVIĆ

Ime: Nebojša

Ime oca: Jovan

Nadimak:

Pol: muški

Mesto rođenja: Vranje, Republika Srbija

Nacionalnost: Srbin

Veroispovest: pravoslavna

Jezici koje govori: srpski i malo francuski

Jezici koje piše: srpski

Jezici korišćeni tokom intervjua: srpski i engleski

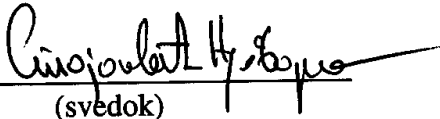
Trenutno zanimanje: komercijalista u preduzeću YU MonBat

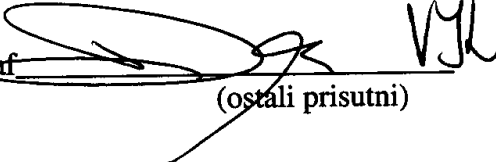
Datum održavanja informativnog razgovora: 17. i 18.08.2004.

Intervju vodio: Vladimir DZURO

Prevodilac: Vojislava KATIĆ

Imena svih lica prisutnih tokom informativnog razgovora: Nebojša STOJANOVIĆ,
Vladimir DZURO i Vojislava KATIĆ

Potpis
(svedok)

Paraf
(ostali prisutni)

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA ODGOVORNIH ZA TEŠKA
KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA POČINJENA NA TERITORIJU
BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA

1. Ovu izjavu dajem dobrovoljno i sve što znam ću opisati po svom najboljem znanju. Jasno mi je da se od mene traži da opišem stvari koje znam zato što sam ih video i jasno ću u izjavi ukazati na činjenice koje sam saznao od drugih. Od mene se traži da dam verodostojnu izjavu o stvarima koje sam lično doživeo.
2. Predstavnik Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju koji me saslušava me je obavestio da se izjava koju dajem može upotrebiti u krivičnim postupcima. U vezi sa tim, želim da izrazim svoju spremnost da svedočim pred MKSJ.

Lični podaci

3. Zovem se Nebojša STOJANOVIĆ, rođen sam 28.07.1966. u Vranju u Srbiji. Po nacionalnosti sam Srbin. Oženjen sam Branislavom, nemamo dece. Osnovnu školu sam završio 1980. godine, a srednju 1984. ili 1985, obe u Vranju. Godine 1985-1986, služio sam obavezni vojni rok u JNA, kao pripadnik oklopno-mehanizovane jedinice Gardijskog puka na Voždovcu u Beogradu. Po odsluženom vojnom roku, upisao sam višu tehničko-tehnološku školu, koju sam završio 1989. Godine 1992, upisao sam vanredno studije na Univerzitetu u Prištini, gde sam diplomirao na biološkom fakultetu 1995, a na hemijskom fakultetu 1999.
4. Imam oko 20 godina radnog iskustva. Počeo sam da radim 1985. u fabrici cipela *Holding Kompanija Koštana Vranje* . Godine 1987, postao sam laborant u ovom preduzeću, a 1994. ili 1995. upravnik laboratorije. Godine 2002, počeo sam da radim za drugo preduzeće, *DP Svetlost* iz Bujanovca kao zamenik direktora, a marta 2003. sam postao generalni direktor. Sve do početka 2004, živio sam u Vranju, u ulici Bore Stankovića 44. Početkom 2004, preselio sam se u Beograd, gde trenutno živim i počeo sam da radim kao komercijalista za preduzeće *YU MonBat* .

Potpis Nebojša Stojanović
(svedok)

Paraf [Signature]
(ostali prisutni)

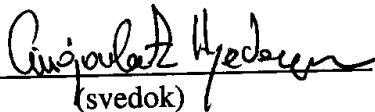
Početak sukoba u Jugoslaviji i aktivnosti Vojislava ŠEŠELJA

5. Kada je počeo sukob u Jugoslaviji, ja sam živio i radio u Vranju, na jugu Srbije. U to vreme je u Srbiji zaživio višestranački život, i u Vranju je, u okviru izborne kampanje, održan veliki miting SRS (Srpske radikalne stranke) preko puta starog muzeja u Vranju. To je bilo posle početka sukoba u Borovom Selu maja 1991. Došao je Vojislav ŠEŠELJ i njegovi saradnici, među kojima sam lično prepoznao VAKIĆA, čije ime ne znam, iz Niša. Na tom mitingu, Vojislav ŠEŠELJ se hvalio sa govornice da su proradili radikalski tompsoni i da su su pobijene ustaše u Borovom Selu. Tom prilikom je pomenuo i granicu velike Srbije Karlobag-Varaždin-Virovitica, i da svako ko želi i ko ima u sebi srpskog patriotizma, treba da ode u Hrvatsku i pomogne braći Srbima u odbrani srpske zemlje. Ja sam, kao tadašnji simpatizer SRS, prisustvovao mitingu i dobro se sećam njegovih reči.
6. Mitingu su prisustvovali advokat, čije ime i prezime ne znam, zvani Mita Vol, kao predsednik SRS u Vranju, Boško MIHAJLOVIĆ zvani Talimat, kao potpredsednik SRS u Vranju, Slavoljub zvani Grof, čije prezime ne znam, i lice sa nadimkom Gana, čije ime i prezime ne znam, iz Zlatokopa u okolini Vranja, koji se po povratku sa ratišta 1995-96 hvalio da je dosta ljudi ubio i tada je imao dosta novca. Uveče, posle mitinga, Vojislav ŠEŠELJ, VAKIĆ i rukovodstvo SRS iz Vranja, otišli su u piceriju Grof u Vranju, gde je održan sastanak opštinskog odbora SRS, kome sam i ja prisustvovao. Tu su Vojislava ŠEŠELJA dočekali ljudi iz Bujanovca, Preševa i Trgovišta koji su želeli da odu na ratište, a on im je rekao da će predsednik SRS u Vranju, advokat zvani Mita Vol, da im izda potvrde za putovanje, a da će ih VAKIĆ iz Niša čekati u Bujanj Potoku u Beogradu, gde će im se dati oružje i oprema i odakle će biti upućeni na ratište. Ja sam lično sam čuo Vojislava ŠEŠELJA da ovo kaže.
7. Znam da je SRS poslala nekoliko grupa dobrovoljaca, za Vukovar, Okučane, Bosanski Brod. Znam da je među tim dobrovoljcima bio i Goran KRSTIĆ, koji je ranjen u ruku i trajni je invalid, a koji danas stanuje u naselju Ledene stene u Vranju, i Nebojša VELIČKOVIĆ, koji je poginuo.

Dolazak u Erdut

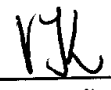
8. Jula ili avgusta 1991, kao rezervista Gardijskog motorizovanog oklopnog puka, dobio sam poziv za vojnu vežbu od VP 4795, preko oubičajenog vojnog pozivara. Na pozivu je pisalo da treba da se sa punom ratnom opremom javim u Bujanj Potok, odakle me je dežurni oficir uputio u Bogojevo, severno od Vukovara. U Bujanj Potoku sam video veliki broj dobrovoljaca koji su tu čekali zaduženja uniformi i oružja i koji su odatle slati na ratište. Kada sam stigao u Bogojevo, na autobuskoj stanici su me uputili u SO Bogojevo. Tamo sam se susreo sa još nekoliko rezervista Gardijskog motorizovanog oklopnog puka, uglavnom iz Beograda, koje nisam poznavao. Najverovatnije smo zakasnili na sastanak, pa su nas iz SO Bogojevo poslali u Erdut, severno od Vukovara.

Potpis

(svedok)

Paraf

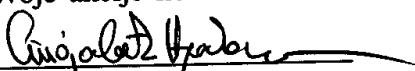

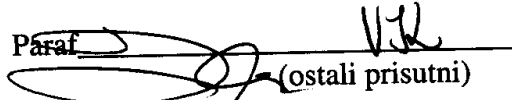
(ostali prisutni)

9. U Erdutu, u Vinariji, bila je Komanda TO SBZS i mi smo se u Komandi TO SBZS javili komandantu Bošku BOLIĆU, nekadašnjem načelniku SUP-a Osijek, koji je tada bio načelnik SUP-a Erdut. Kada smo stigli u Erdut, shvatili smo da smo greškom tamo upućeni, jer se naša jedinica nalazila južno od Vukovara. Kako iz Komande TO SBZS nisu bili u prilici da nas pošalju da se pridružimo našoj jedinici, rekli su nam da tu ostanemo. Istovremeno je Komanda TO SBZS prikupljala dobrovoljce iz Srbije kako bi oformila novu jedinicu. Rekli su nam da se priključimo toj jedinici, što smo mi odbili, jer smo hteli da budemo u našoj jedinici, jedinici JNA.
10. U Erdutu smo ostali dve nedelje do 20 dana i u tom periodu smo mogli da posmatramo šta se u Erdutu dešava. Prvog dana, kad smo došli, primili smo instrukcije od Boška BOLIĆA, a sledećih dana smo dobijali instrukcije od predstavnika lokalne vlasti, ministara u Vladi SBZS, čijih se imena ne sećam, sve do dolaska Željka RAŽNATOVIĆA Arkana. Kada je došao Željko RAŽNATOVIĆ Arkan, on je preuzeo kontrolu nad Vinarijom i njenim objektima, i onda smo dobijali instrukcije od njega. Po dolasku Željka RAŽNATOVIĆA Arkana, Goran HADŽIĆ i ministri Vlade SBZS, koji su tokom dana radili u Dalju, provodili su noći u Erdutu, u Centru za obuku Srpske dobrovoljačke garde (SDG). Ja sam znao kako Goran HADŽIĆ izgleda iz medija.

Željko RAŽNATOVIĆ Arkan i akcije njegovih Tigrova u istočnoj Slavoniji

11. Sećam se da je Željko RAŽNATOVIĆ Arkan došao u Erdut otprilike avgusta ili septembra 1991. Došao je sa svojim Tigrovima i 5-6 džipova i 2 kamiona. Zauzeli su celu Vinariju i objekat gde su ministri spavali. Samim time je imao na raspolaganju i magacin i u tom objektu je formirao bolnicu. Mi smo po njegovom dolasku dobili uputstvo o zabrani kretanja, ukoliko se ne priključimo SDG. Ne znam ko je Željku RAŽNATOVIĆU Arkanu dao odobrenje da dođe u Erdut, ali sam ga često viđao sa Goranom HADŽIĆEM.
12. Ubrzo nakon dolaska Željka RAŽNATOVIĆA Arkana, Arkanovi Tigrovi su digli u vazduh katoličku crkvu u Erdutu. Eksploziv je postavio MAČEJ zvani Mačak, čije ime ne znam, jedan od Arkanovih Tigrova.
13. Dok sam bio u Erdutu, sećam se da je jednom prilikom u Erdut dopremljeno oružje i municija u dva civilna kamiona sa prelepljenim tablicama. Oružje je bilo u spakovano u velike vojne kutije. Tu su bile automatske puške, oružje tadašnje JNA.
14. Arkanovi ljudi su često išli u akcije čišćenja terena u oblasti istočne Slavonije. Jednom prilikom su Arkanovi Tigrovi izveli akciju čišćenja Bogdanovca. Ja sam o toj akciji saznao nakon što je izvedena. Tom prilikom su ubijena dva njegova čoveka. Tada je sa njima iz akcije došlo i jedno vojno vozilo koje je vozio neki čovek u maskirnoj uniformi. Ovo vozilo, kao i nekoliko automobila ukradenih na ratištu, koji su do tada bili u Vinariji, otišli su za Srbiju. Željko RAŽNATOVIĆ Arkan je sve svoje akcije koordinirao sa Goranom HADŽIĆEM. Njih dvoje su svako veće imali

Potpis
(svedok)

Paraf
(ostali prisutni)

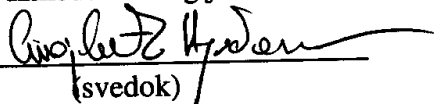
sastanke i posle tih sastanaka je Željko RAŽNATOVIĆ Arkan davao svojim komandirima naredbe. Ja sam prisustvovao izdavanju tih naredbi.

15. Sećam se da je jednom prilikom u jednoj prostoriji u Centru za obuku u Erdutu u sali za gledanje TV-a, bilo nas 30-40 ljudi. Među nama je bio i Goran HADŽIĆ i ministri njegove Vlade. Tom prilikom nam je Željko RAŽNATOVIĆ Arkan pustio dva snimka na kojima se vidi kako njegovi Tigrovi streljaju hrvatske zarobljenike. Njih je ukupno bilo oko 15. Arkan je na snimku rekao: "Osuđujem vas streljanjem jer ste počinili zločin protiv srpskog naroda". Tokom prikazivanja snimaka su nam rekli da su streljani zarobljenici bili Hrvati iz zatvora u Dalju i nekoliko Hrvata koje je Željko RAŽNATOVIĆ Arkan zarobio tokom neke svoje akcije. Niko nije reagovao na to, jer su se svi bojali Željka RAŽNATOVIĆA Arkana i scene streljanja su prihvatili kao nešto normalno u borbi. Streljani zarobljenici su bili muškarci, većinom u civilnoj odeći. Neki su bili jako pretučeni i svi su jadno izgledali.
16. Sećam se da je u tom periodu u Erdut došlo 20-25 ljudi u 4-5 policijska džipa marke Landrover sa prelepljenim tablicama. Tokom razgovora sa njima zaključili smo da su to specijalci iz redovne policije MUP-a Srbije, ali ne znam kojoj su konkretno jedinici pripadali. Oni su bili priključeni Arkanovim ljudima. Ne znam njihova imena, niti ko im je bio komandant. Oni su imali svoje spavaonice u prizemlju u objektu u Vinariji, dok su gore pomenuti ministri imali spavaonice na prvom spratu.
17. Ja sam od saradnika Željka RAŽNATOVIĆA Arkana znao Mirka, čije ime i prezime ne znam, koji ga je čuvao; pokojnog Šucu, čije ime i prezime ne znam; Čada, čije ime i prezime ne znam; Legiju, čije ime i prezime ne znam, ali znam da nije Milorad ULEMEK zvani Legija; MAČEJA zvanog Mačak, čije ime ne znam, iz Subotice; a glavni čovek, koji je Arkanu bio desna ruka i bio je zadužen za vezu, imao je nadimak Stole Lav. Ovaj Stole je snimao svaku egzekuciju koju je vršio Željko RAŽNATOVIĆ Arkan.

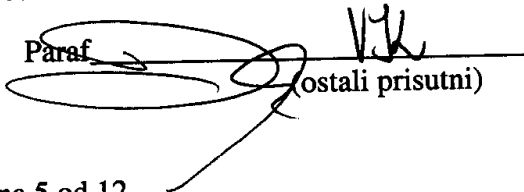
Dolazak Vojislava ŠEŠELJA i njegovih dobrovoljaca u Erdut

18. Dok sam bio u Erdutu, u Erdut je došao Vojislav ŠEŠELJ i doveo sa sobom tri velika zglobna autobusa sa dobrovoljcima, mahom iz Pazove. Ja sam to lično video. Dobrovoljci koji su došli sa Vojislavom ŠEŠELJEM su bili potpuno neuredni, nosili su brade i imali kokarde na glavama. Nisu bili naoružani. Vojislav ŠEŠELJ se javio Željku RAŽNATOVIĆU Arkanu i rukovao se sa njime. Održana je smotra dobrovoljaca i Željko RAŽNATOVIĆ Arkan je naredio da oni koji hoće da ostanu moraju da se obriju i upristoje, ako neće vratiti ih za Srbiju. Tome je prisustvovao i Goran HADŽIĆ. Ja sam sve ovo lično video.
19. Većina ŠEŠELJEVIH dobrovoljaca je odlučila da oстане i obrijali su se. Njih dvadesetak, otprilike 10 posto od ukupnog broja se vratilo autobusima kojim su došli. Nakon što su otišli, Vojislav ŠEŠELJ je održao govor dobrovoljcima koji su ostali. Između ostalog je rekao da su srpski četnici dali živote u odbrani Borova Sela, kada je

Potpis

(svedok)

Paraf

(ostali prisutni)

hrvatska policija ušla u Borovo Selo u maju. Takođe je rekao da, gde god se ustaše nalaze, treba ih ubiti i proterati, jer je sve ovo Srbija. O Srbiji je govorio u granicama Karlobag-Varaždin-Virovitica. On je još govorio, ali ne mogu da se setim svega što je rekao. Dobrovoljcima je oružje na revers izdao glavni magacioner SDG, Stole, čije ime i prezime ne znam. Nakon tri dana obuke, ovi ŠEŠELJEVI dobrovoljci su upućeni na front u Borovo Selo.

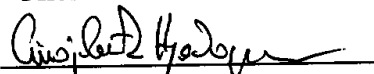
Dolazak u Šid

20. Mi smo dobili naređenje iz Arkanove komande da sakupimo našu opremu i javimo se u Komandu JNA u Šidu. Sve vreme boravka u Erdutu, mi smo odbijali da im se priključimo i samo smo im zauzimali prostor. U tom trenutku mi još nismo imali oružje. Arkanovi ljudi su nam obezbedili prevoz do Šida, do Komande TO SBZS.
21. U Šidu smo se javili u Komandu TO SBZS, gde smo razgovarali sa jednim rezervnim majorem JNA. On nam je dao instrukcije da se javimo u Lipovačku šumu u blizini Šida, gde su se okupljali dobrovoljci iz Srbije. U Lipovačku šumu smo otišli sutradan, a prvu noć smo proveli u Šidu, u zgradi preko puta Komande TO SBZS, gde smo zatekli neke pripadnike TO Vukovar, koji su nam rekli da se tu skupljaju i dobrovoljci Mirka JOVIĆA, odred Dušan Silni. U Lipovačkoj šumi sam prvi put zadužio oružje od TO SBZS. Dobio sam na revers automatsku pušku. Tu smo ostali svega dva dana, a onda sam ja otišao kući u Vranje, na dva dana, sa oružjem.
22. Prvo veče po dolasku u Vranje uhapsila me je policija predvođena komandirrom LAZAREVIĆEM, čije ime ne znam, kao i Boška MIHAJLOVIĆA zvanog Talimat, pripadnika SRS, zbog sumnje da donosimo oružje srpskim dobrovoljcima iz Vranja koji su u odlazili na ratište. Boška MIHAJLOVIĆA su pustili, a mene su iste noći odvezli za Beograd u pratnji policije. Sutradan, na intervenciju vojne policije sam pušten i vratio sam se autobusom za Vranje.
23. Bio sam razočaran što su tako pustupali sa mnom, te sam otišao u kasarnu Sima Pogačarević u Vranju i kod majora bezbednosti potpukovnika CINCOVIĆA, čije ime ne znam, zapisnički sam vratio oružje. Kako sam se bojao posledica dezertiranja, nakon nekoliko dana sam odlučio da se vratim u Šid i javio sam se u Lipovačku šumu. Nisam imao nikakvih problema što nisam doneo oružje. Pokazao sam im potvrdu da sam razdužio oružje u Vranju i dobio sam novo oružje. U Lipovačkoj šumi smo ostali dva-tri dana, čekajući da se pridruže ostali rezervisti. Kada se okupila grupa, po nas je došao autobus i odveo nas u Vukovar, u Petrovu Goru.

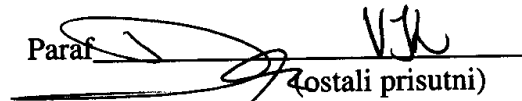
Vukovar – Milovo Brdo

24. Ja sam se na Petrovoj Gori zadržao samo jednu noć i tamo još uvek nisam našao svoju jedinicu. Tražio sam da nas odvedu u našu Komandu koja se nalazila u Novoj Ulici u Vukovaru. Sutradan su nas odveli do naše Komande Gardijskog

Potpis

(svedok)

Paraf

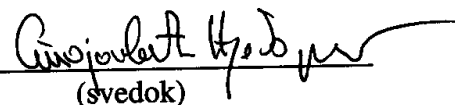

(ostali prisutni)

motorizovanog oklopnog puka, gde sam zatekao poručnika STOJANOVIĆA, čije ime ne znam i jednu grupu podoficira JNA. Rečeno nam je, pošto smo pripadali rezervnom sastavu, da moramo da se priključimo dobrovoljcima na prvoj liniji fronta i da čuvamo naselje Boško Buha, odnosno Milovo Brdo. Drugu stranu, suprotno od kasarne JNA u Vukovaru, koja gleda na Mitnicu do vodotornja i centra gde se nalazi Bugarsko groblje, držala je redovna jedinica Gardijskog puka.

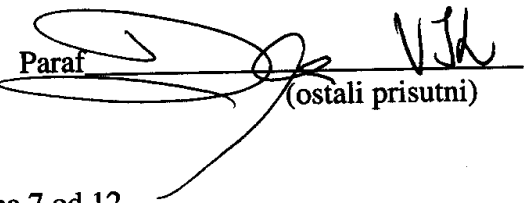
25. Ja i grupa rezervista koji su došli sa mnom, priključili smo se rezervistima i dobrovoljcima, ali nismo imali komandira JNA. Dobrovoljcima i rezervistima je na liniji fronta komandovao Kameni, čije ime ne znam, pod okriljem TO Vukovar. Koordinaciju aktivnosti ove jedinice je vršila JNA, koja je ovu jedinicu i snabdevala oružjem, municijom i hranom. U grupi u kojoj sam se nalazio bilo je troje ljudi iz Beograda, među kojima i Zoran Ž. VUČIĆ, koji je sada pomoćnik u Ministarstvu zdravlja Srbije, jedan učitelj iz Bobote, jedan čovek iz Trpinje. Pošto sam ja bio slabog zdravlja, bio sam određen da čuvam kuće koje su rezervisti i dobrovoljci osvojili u akcijama čišćenja terena. Rezervisti i dobrovoljci su svakog drugog dana imali ovakve akcije. Prilikom oslobađanja Milovog Brda, dobrovoljci su pljačkali sve kuće, kako Srba, tako Hrvata, jer nisu znali čija je čija kuća. Šta nisu mogli da ponesu, oni su lomili. To je već bilo vreme kada je Vukovar trebalo da se preda od strane ZNG.
26. Kameni je izdao naredenje da se ubiju svi Hrvati koji su nosili oružje. Dobrovoljci koji su vršili akcije čišćenja terena govorili su nam da na licu mesta ubijaju Hrvate koje zateknu, naoružane ili ne, jer nemaje vremena da ih vode u Velepromet, gde je bio sabirni centar i zatvor. Kameni je lično našoj grupi, koja je čuvala kuće, naredio da na licu mesta streljamo sve Hrvate koje zateknemo.
27. U blizini završetka Milovog brda i kraja Njegoševe ulice nalazila se benzinska pumpa. Dan dva pre pada Vukovara, nedaleko od te benzinske pumpe, ja sam lično video da su ŠEŠELJEVI četnici iz grupe Kamenog tukli i zaklali četiri-pet hrvatskih civila, muškaraca, koji su se predali. Tome je prisustvovalo oko trideset ljudi. Komanda tadašnje JNA je tada reagovala i pozvala na razgovor Kamenog i Kineza, njegovog bliskog saradnika, čije ime ne znam. Međutim oni nisu uhapšeni i sutradan je Kameni pričao kako svaki zarobljenik mora da se preda Komandi ili pošalje u Velepromet. To je na mene delovalo toliko potresno da sam tražio da me vrate na Petrovu Goru, ali su me umesto toga poslali u Velepromet.

Poseta Vojislava ŠEŠELJA Vukovaru

28. Dok sam bio na položaju na Milovom Brdu, dobro se sećam da je jednom prilikom Vojislav ŠEŠELJ došao da obiđe položaje na Milovom Brdu u vojnoj uniformi sa kokardom na glavi. Sa njime su bili njegovi saradnici, među kojima je bio i VAKIĆ iz Niša, Kameni i njegovi ljudi među kojima je bio i Kinez. Sa Vojislavom ŠEŠELJEM

Potpis
(svedok)

Paraf

(ostali prisutni)

je bio i neko iz Komande, ne sećam se ko, ali sam siguran da je morao biti neko, jer Vojislav ŠEŠELJ nije mogao bez odobrenja JNA da dođe na prvu liniju fronta.

29. Posle toga, u Komandi u Novoj Ulici, gde se nalazio Gardijski puk, Vojislav ŠEŠELJ je imao sastanak sa oficirima Komande, navodno radi dogovora o zajedničkoj akciji JNA i dobrovoljaca u završnim operacijama u Vukovaru. Vojislav ŠEŠELJ se tamo zadržao pola sata - sat. Vojislav ŠEŠELJ je istog dana otišao iz Vukovara. Inače, sa jednog oklopnog vojnog vozila se sa ogromnog zvučnika svakog dana puštala četnička muzika i snimak ŠEŠELJEVE poruke da se Hrvati mirno predaju jer će JNA i dobrovoljci kad-tad osloboditi Vukovar, a da im se garantuju životi. Ja nisam video Vojislava ŠEŠELJA da komanduje dobrovoljcima u Vukovaru, njegova uloga je bila da ih oraganizuje i podigne im moral.

Velepromet

30. U Veleprometu je svakog dana 1000 do 2000 ljudi, kako Srba, tako Hrvata, prolazilo kroz određene provere. Od Hrvata koji su prolazili kroz provere oduzimali su sva dokumenta i dragocenosti. Često se dešavalo da su oni Srbi koji su se nalazili u Veleprometu fizički maltretirali Hrvate kao i njihove porodice, jer su to pre rata bile komšije i imali su neraščišćene odnose. Jedan deo Veleprometa je bio zatvoren. Pola Veleprometa je bio muški, a pola ženski zatvor.
31. Noću su Srbi, a pre sveka pripadnici TO Vukovar, Vukovarčani, izvodili Hrvate iz Veleprometa i vodili ih u nepoznatom pravcu. Ja sam bio prisutan kada se ovo dešavalo. Na primer, u Veleprometu su bila dva brata blizanca koji su nestali tokom noći i kasnije sam saznao da su ubijeni. Jednom je neki dobrovoljac Kamenog iz Šapca, čije ime ne znam, izvukao jednog Hrvata iz Veleprometa i ubio ga na licu mesta. Ja sam to lično video, i na osnovu toga pretpostavljam da su i ostali odvedeni Hrvati bili ubijeni.
32. Jedne noći su izveli iz zatvora u Veleprometu jednog Hrvata, čije ime ne znam, i optužili ga da je on snajperista. Tukli su ga toliko da su od udaraca u glavu slomili kundak puške M48, a zatim mu je gore pomenuti Kinez pucao kratežom puške u glavu. Taj čovek je odmah preminuo, a Kinez i njegova grupa su otišli iz Veleprometa. Ja sam sutradan obavestio tzv. Komandanta Veleprometa, Ljubinka STOJANOVIĆA (koji je posle pada Vukovara bio Ministar za informisanje SAO SBZS), o ovom incidentu, i rekao mu da se ovakvi incidenti dešavaju noću. Oficir bezbednosti ZORAJA, čije ime ne znam, koji je bio u Vukovaru, bio je takođe upoznat sa ovim, ali JNA nije ništa preduzela povodom tog konkretnog slučaja, niti povodom činjenice da se tokom noći Hrvati odvođe u nepoznatom pravcu.

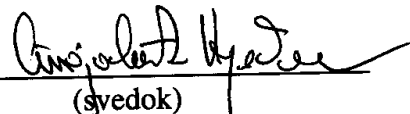
Potpis Vojislav K. K. K.
(svedok)

Paraf VJK
(ostali prisutni)

Pad Vukovara i Ovčara

33. U tom periodu se osećalo i dosta govorilo da se bliži pad Vukovara. Pošto se očekivalo da će ljudi masovno krenuti da izlaze iz podruma u Vukovaru, JNA je izdala naredbu da regularni i rezervni sastav JNA obrate pažnju da ne pobjegnu oni koji su navodno okrvavili ruke zločinima protiv Srba.
34. Sećam se da su Ljubinko STOJANOVIĆ i još nekoliko viđenijih Vukovarčana oformili komisiju koja je u Veleprometu ispitivala Hrvate koji su izlazili iz podruma. Oni su imali video kasetu sa promocije HDZ-a iz 1990. u dvorcu Elca u Vukovaru, i koga bi prepoznali sa te kasete, on bi bio streljan u Vukovaru. Takođe su imali puno drugih dokumenata o radu HDZ-a u Vukovaru pre rata, kao i informacije o ponašanju Hrvata pre i tokom rata.
35. Na dan pada Vukovara, 18.11.1991, u Vukovaru je vladao kaos. Policijska stanica je bila zapaljena, ali je JNA čuvala vukovarsku bolnicu i pripadnicima TO i dobrovoljcima je pristup bolnici bio zabranjen. U centar Vukovara je stigla oklopno-mehanizovana jedinica iz Niša iz pravca Trpinjske ceste i u blizini bolnice su se spojili sa Gardijskim pukom.
36. Tog dana sam video Veselina ŠLJIVANČANINA. On i cela Komanda su imali sastanak u bolnici. Sastanku Komande JNA u bolnici je prisustvovao i Ljubomir STOJANOVIĆ, oficiri koji su učestvovali u akcijama u Vukovaru, kao i predstavnici čete iz Niša. Bio je tu i Kameni, koji je bio zadužen za rezerviste i dobrovoljce. Na sastanku se navodno dogovaralo šta da se radi sa ljudima iz bolnice. Ja ovom sastanku nisam prisustvovao i kasnije sam čuo za taj sastanak i šta se na njemu pričalo.
37. Rezervisti su 18-19.11.1991. došli ispred Komande JNA u Novoj Ulici i zahtevali da im se isplate dnevnice jer se znalo da se JNA sprema da se vrati za Beograd. Tamo je došao i Kameni i rekao da ćemo biti isplaćeni, a onda je nestao na nekoliko dana.
38. U periodu 19-21.11.1991, ja sam iz bezbednosnih razloga spavao u Veleprometu i u tom periodu sam svojim očima video jednog jutra, rano, kako tri vojna autobusa puna ljudi u bolničkim uniformama i pižamama prolaze putem pored Veleprometa u pravcu Negoslavca. U autobusima je bilo naoružanih ljudi u maskirnim uniformama. Ne znam šta se desilo sa tim ljudima.
39. Posle nekoliko dana vratio se Kameni i, po rečima njegovih saradnika, hvalio se da su Hrvati iz bolnice odvedeni na neko mesto gde slušaju kako trava raste. Ja sam iz toga shvatio da su oni streljani. Po padu Vukovara osećala se tenzija, osećalo se da Srbi Vukovarčani misle da sve u bolnici treba pobiti, zbog čega je JNA obezbedila taj objekat.
40. Ja sam za masakr u Ovčari saznao nekoliko dana nakon masakra, od jednog Vukovarčana vozača autobusa na liniji Vukovar-Šid-Vukovar, čije ime ne znam. On je rekao da su svi streljani u Ovčari i da je to problem Vukovarčana. Ja sam iz toga shvatio da je ubistvo Hrvata Vukovarčana na Ovčari bilo osveta Srba Vukovarčana.

Potpis

(svjedok)

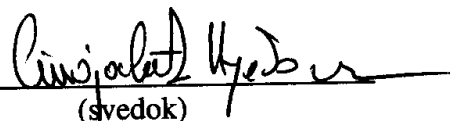
Paraf

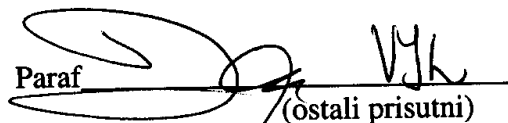
(ostali prisutni)

41. Istražitelju MKSJ Dzero sam predao fotokopiju Rešenja Republičkog fonda za penziono i invalidsko osiguranje zaposlenih iz koga se vidi da sam u periodu 1.10.1991 i 15.05.1992. vršio vojne dužnosti. Istražitelj DZURO dao je ovom dokumentu šifru NS-VD-01. Takođe sam Istražitelju DZURO predao fotokopije dva novinska članka o dešavanjima tokom rata u Hrvatskoj: intervju sa Veselinom ŠLJIVANČANINOM, kome je istražitelj DZURO dao šifru NS-VD-02 i intervju sa Slobodanom MIŠIĆEM zvanim Top, dobrovoljcem sa vukovarskog i bosanskog ratišta, kome je istražitelj DZURO dao šifru NS-VD-03.
42. Istražitelju Dzero sam predao dve fotografije snimljene nakon gore pomenute akcije Arkanovih Tigrova u Bogdanovcima, na kojima se vidi Željko RAŽNATOVIĆ Arkan i njegovi ljudi kako drže zarobljenu hrvatsku zastavu sa šahovnicom. Istražitelj DZURO dao je ovim fotografijama šifru NS-VD-04 i NS-VD-05. Istražitelju Dzero sam predao i jednu fotografiju iz Erduta, na kojoj se vidi Željko RAŽNATOVIĆ Arkan i jedan poručnik Novosadskog korpusa, čije ime ne znam. Istražitelj DZURO dao je ovoj fotografiji šifru NS-VD-06.

Potpis

(svedok)

Paraf

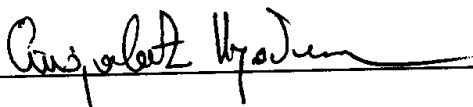

(ostali prisutni)

DEKLARACIJA

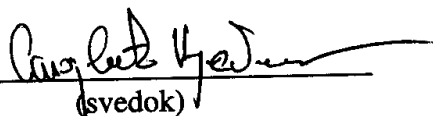
Upozoren sam na to da bi moja izjava mogla da bude data na uvid organima unutrašnjih poslova i/ili drugim pravosudnim organima. Ne pristajem na to da se moja izjava da na uvid navedenim organima, prema nahodjenju Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

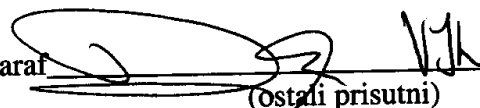
POTVRDA SVEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po mom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis:

Datum: 18.08.2004. god

Potpis
(svedok)

Paraf
(ostali prisutni)

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Vojislava Katić, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlašćena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa srpskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na srpski jezik.
- 2) Nebojša STOJANOVIĆ mi je dao do znanja da govori i razume srpski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu na srpskom jeziku sam pročitala Nebojši STOJANOVIĆU koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo ovu izjavu.
- 4) Nebojša STOJANOVIĆ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Potpis: Vojislava Katić
Prevodilac

Potpis [Signature]
(svedok)

Paraf [Signature] VJK
(ostali prisutni)

NS - VD - 01
Cao, At Ned

03603453

ПОСЕБАН СТАЖ

РЕПУБЛИЧКИ ФОНД ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО
ОСИГУРАЊЕ ЗАПОСЛЕНИХ - БЕОГРАД
ФИЛИЈАЛА ФОНДА У ВРАЊУ
181.3.Д.бр. 9172

3.4.2000 199
В р а њ е

ЈМБГ 2807966742044

На основу члана 101. Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ", број 30/96), члана 62. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Србије", број 52/96) и члана 44. Статута Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених - Београд ("Службени гласник Републике Србије", број 34/97).

Директор филијале, доноси:

РЕШЕЊЕ

STOJANOVIC NEBOJŠT IZ VRANJA из _____

осигуранiku ~~хххх~~, УТВРЂУЈЕ СЕ У ПОСЕБАН СТАЖ:

1. У двоструком трајању, време од 1.10.91 do 15. 5. 1992 до od 25.3.1999. do 10.6. 1999. године, које је провео вршећи војне дужности и друге дужности, за војне циљеве или циљеве државне безбедности;

~~ххх~~ У једноструком трајању, време од ~~хххх~~ до _____ 1999. године, проведено на лечењу и медицинској рехабилитацији услед болести и повреде задобијених у акцијама и заробљеништву.

Укупно утврђен посебан стаж износи 1. god. 8. месеци и 2 дана.

Посебан стаж утврђен овим решењем, уписаће у радну књижицу именованог у овај фонд, након што решење постане коначно у управном поступку.

Образложење

Осигураник - ~~хххх~~ Stojanović Nebojša iz Vranja из _____ рођен 28.07.66. 19 _____ године, тражио је да му се у посебан стаж у двоструком трајању, у смислу члана 100. ст. 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени лист СРЈ", број 30/96), утврди време од 1.10.91 do 15.5.92 i od 25.3.99 do 1.6. 1999. године, које је провео вршећи војне дужности и друге дужности за војне циљеве или циљеве државне безбедности - ~~односно посебан стаж~~ у једноструком трајању у смислу става 2. ~~и~~ ~~закон~~, време од _____ до _____ 1999. године, које је провео на лечењу и медицинској рехабилитацији услед болести и повреда задобијених у акцијама и заробљеништву.

Као доказ уз захтев, приложио је uverenje _____ 1443 i br.1574 od 23.11.99 ~~ххх~~ i od 24.11.90г. _____ х1999. године издате од vojni odsek Vranje

Захтев је основан, јер се из приложених доказа види да је именовани стварно провео наведено време у вршењу војне дужности и друге дужности за војне циљеве односно циљеве државне безбедности, ~~односно да је наведено време провео на~~ ~~хххххх~~

03603454

и медицинској ~~реабилитацијској~~ ~~запосленом~~ ~~Фв~~ ~~Фв~~ услед болести и повреде задобијених у акцијама и

Укупно утврђен посебан стаж износи 1.godine 8 месеци и 2 дана.

Са напред изнетог, одлучено је као у диспозитиву решења.

Посебан стаж утврђен овим решењем, уписаће у радну књижицу именованог овај фонд, након што решење постане коначно у управном поступку.

Време које је осигуранику утврђено у посебан стаж у двоструком трајању, уписаће се у радну књижицу именованог у једноструком трајању, ако је у то време био у радном односу.

Против овог решења се може изјавити жалба, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених - Београд, у року од 15 дана од дана пријема.

Жалба се без таксе подноси преко ове филијале.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ: 1. Stojanović Nebojša iz Vranja S. Stepanovića 44.
2. Писарници пензијског осигурања

Поступак водио

R.Kirevska

По овлашћењу Директора

R. Andjelković

Пуковник Веселин Шљиванчанин

МИ НИСМО ЧИНИЛИ ЗЛОДЕЛА

Тамо где сам учествовао у било каквим борбеним задацима, у којима су учествовали добровољци, старешине и војници, више смо учинили и помогли хрвајском народу него свом. О њаквим злоделима никад није ни било помисли, а камо ли да се нешто и деси. Злочина је можда било између самог старовништва које је живело на тој територији, јер није свеједно кад комшија комшији сруши кућу, убија, коље

жење и изолација претворили су већину странака у популистичке лидерске страхке проблематичне политичке културе. После свих искустава тешко је очекивати неки принципијелан договор и држање речи. Постоји висок степен нетолеранције и узајамног неповерења међу лидерима странака да би било какав споразум био трајнији. Постоји још један, можда пресуднији проблем. Опозиција је била жестоко подељена последње две године око најважнијег питања - питања рата и мира, националистичке и грађанске опције. Како је то уједињење могуће између Весне Пешић и Шешеља, Вука и Биџића? На крају, да ли би то све механички било сабрано и дало потребан збир? Да ли би представници мађарских партија или Грађанског савеза гласали за листе на којима су Шешељ и Биџић? А да ли би Шешељеви гласачи гласали за листу на којој би били Мађари, Муслимани и Грађански савез? Мислим да је много реалније очекивати три или четири блока.

Мир је Србији изгледа "тежи" од рата. Режим, после Дејтона и Париза жели, изгледа, да заштити праг. Хоће ли нам успети и хоће ли нам се дозволити да ојени останемо на реју демократских шокова. Да ли је заштитна демократизација највећи противник СПС?

Мир и демократија морају бити заједно као две неодвојиве вредности. Нажалост, није лако успоставити ни једно ни друго. Сигурно је да је мир добар предуслов за демократију, у првом реду зато што нема рата која је увек алиби за одлагање питања демократије. У нашем случају видљиво је да како је мир наступно - демократске слободе оклевају. Било би добро да се сви подсети латинске пословице: "Паметног човека судбина води за руку, а будале вуче". Напа је судбина да са прекидом рата и блокаде изграђујемо друштво грађанског мира, на политичким и економским обрасцима развијеног света. Ако нећемо изолацију, ако хоћемо да се интегрисемо у свет, морамо да усвојимо моделе тог света и у области грађанских права, слободе медија и правних гаранција приватне својине. Верујем да ћемо се, наравно уз отпоре, у том смеру као друштво и држава трансформисати.

Вукашин Обрадовић

Рат за пуковника Веселина Шљиванчанина још није завршен. Мир, шта више, за њега може бити много опаснији. У једном тренутку готово митски јунак, "Витез од Вуковара", данас је поново у центру пажње. Његово име налази се на листи Хашког трибунала међу лицима осумњиченим за ратне злочине. Стамени Црногорац се тако опет нашао у вртлогу ратних збивања, иако је своје војевање окончао тамо негде после "освајања" или "ослобађања" Вуковара, зависи из ког угла се гледа на ову, у сваком случају, једну од најкрвавијих епизода сукоба на тлу бивше Југославије.

Пуковник Шљиванчанин не даје интервјуе. Говориће, како каже, кад треба. Не жели да објашњава, а још мање да се правда јер сматра да је у Вуковару свој војнички посао урадио часно и поштено. Ипак, ексклузивно за "Врањске", дозволио је да се пренесе део његовог разговора са бившим борцима, добровољцима са вуковарског ратишта.

"Ми нисмо желели овај рат, али морали смо да бранимо наше војнике, касарне. Да их бранимо од тероризма, убистава, клања, прогона... И нормално, да заштитимо српски народ који се увек борно за Југославију и жели и даље да живи у тој Југославији. Јер, било је нападнуто све што је југословенско, све што је српско. Мени неки кажу "ти си великосрбин" зато што

често помињем српски народ. Ја сам Црногорац и поносим се тиме, иако не видим некакве битне разлике између српског и црногорског народа. Ипак, у овом рату био је нападнут само српски народ. Задатак сваког војника и официра ЈНА је био да заштити то што се заштити може. Ми смо желели мир јер рат добро не доноси никоме, али штитити и бранити нешто што је своје, то је, ја мислим, велико и свето за сваког човека. Што се мене лично тиче, једина жеља ми је била да са својим војницима, са добровољцима, будемо до стојни заклетве коју смо положили. А заклели смо се да ћемо увек стајати на бранику тадашње наше државе која се звала Југославија. Ми смо своје урадили часно и поштено...

Руше касарне, убијају наше младиће који нису то очекивали и аису ни помишљали да се тако нешто може десити, а онда нас оптуже да смо вршили злодела. Било је тешко да се гине, али војници и старешине су се на сваком месту понашали достојанствено, војнички. Данас о нама као злочинцима, зликовцима, причају само они који су увек били против нас. Ни један наш војник, ни старешина, па ни ја, нисмо никада били сами у извршавању неког борбеног задатка, па онда не можемо сакрити и слагати ама баш ништа. Ја сам једном приликом говорио о познатом црногорском јунаку Цезару

Врањске 29.02.1996

NS-VD-02
Vukasin Obradovic

5

Шћепану из народне песме, који је после једне битке са Турцима пустио све њихове жене и децу. Када је и сам пао у руке Турцима, понудио је своју главу паши, а они су га пустили. Ја сам живео и радио уз начело: "користи оно што је морално код човека". Тако сам васпитавао и своје војнике. Са сигурношћу тврдим да су сви војници, старешине, добровољци, сви они који су се борили, штитили што смо могли заштитити и што је наше. Ми смо достојанствено и часно урадили свој посао и трудили се, не да некоме панесемо зло, него и да помогнемо и онима који су били наши непријатељи.

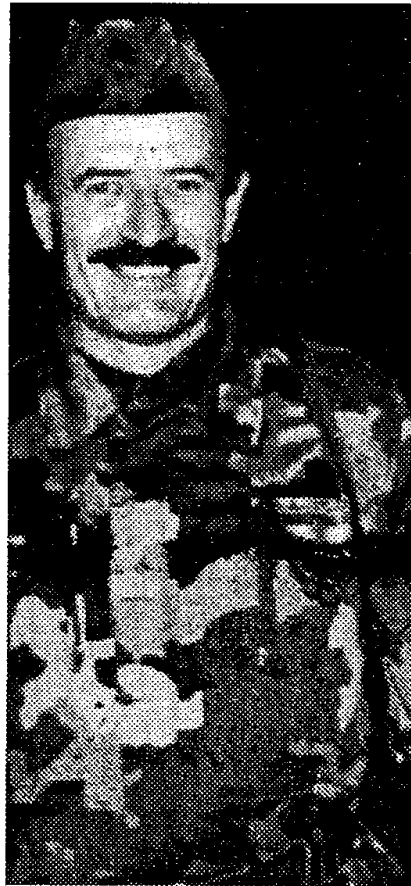
Што се тиче моје оптужнице, она је ужасна, али у њој нема ни трунке истине. Клеветају ме за нешто што нисам радио. Одговараћу само овда ако ми људи са којима сам ратовао кажу да лажем и да сам ја чинио та злодела која ми се приписују у оптужници. Сада не желим да говорим о конкретним стварима, али једног дана, кад за то дође прилика, проговорићу и о томе

Тамо где сам учествовао у било каквим борбеним задацима, у којима су учествовали добровољци, старешине и војници, више смо учинили и помогли хрватском народу него свом. О таквим злоделима никад није ни било помисли, а камо ли да се нешто и деси. Злочина је можда било између самог становништва које је живело на тој територији, јер није свеједно кад комшија комшији сруши кућу, убија, коље... Па, свако гледа да се освети, али војници и старешине било где да су се налазили, и из било којих крајева Југославије долазили, понашали су се достојанствено. О томе је можда и сувишно причати, јер после Вуковара могло је да се све провери и докаже. Постојале су разне комисије, стручњаци који су радили свој посао. Ако они имају таквих доказа, нека се види шта је ко урадио и где је ко био.

Ја, ипак, мислим, ово што се са мном дешава, ово што се дешава српском народу и свим оним поштеним људима који су волели Југославију, то је првенствено један велики притисак који се од давнина врши на нас зато што смо ми цивилизован, поносан и достојанствен народ. Многима је то сметало и смета. Зато желе да нас скрену са тог правог пута и да нас уведу у неко зло и беду, да за-

висимо од овог или оног. Наш народ од ничега ствара нешто. Израдили смо много тога чиме можемо да се поносимо и меримо са цивилизованом Европом. Непријатељу то није нишло у прилог и вероватно је због тога и покушао да уради то што је урадио.

Чињеница је, ипак, да смо ми, рецимо, од 1992. до 1996. године живели у оковима и сабијени у затвор, па смо опстали, изборили се за своје место у свету. Нису наши људи остали без хлеба. Нека и најмоћнију земљу ставе у такве окриве, па нека се покаже да ли може

да опстане, да преживи и да учини оно што ми радимо.

Ми никад у историји нисмо напали, па писмо ни ншли да нешто освајамо, до сада смо стално били принуђени само да бранимо своје, своја огњишта, отаџбину и оно што ми имамо. Ако нам неко може преписати да смо нешто друго радили, онда не морам ја о томе да говорим. Нека каже историја, па нека се види ко је шта радио и када. Срамота је да се тако неко и понаша према нама, али ја верујем да правда увек побеђује и да ћемо и даље остати какви смо били.

**Забележила:
Лидија Михајловић**

Кинеска четврт у срцу Београда! Да су нормална времена, нормалан човек би се тој идеји тек насмејао и лаку шалу заборавио. Међутим, није шала.

У петак, 16. фебруара, преко целе стране, плус четвртина насловне, београдски дневник "Политика" представио је иницијативу за изградњу Кинеске четврти у самом језгру града. Целу ствар је смислила и о њој падахнуто говорила екипа људи, која несумњиво поседује друштвену и политику моћ: супруга српског председника, шефица Дирекције Југословенске удружене левице (ЈУЛ), др Мира Марковић, директор "Политике" Хаџи Драган Антић и неколицина његових уредника, ударна песница Осме седнице Зоран Тодоровић - Кундак, члан Дирекције ЈУЛ-а Дојчило Масловарић, амбасадор СРЈ у Кини др Слободан Ункович и кинески амбасадор у Београду Ту Анканг.

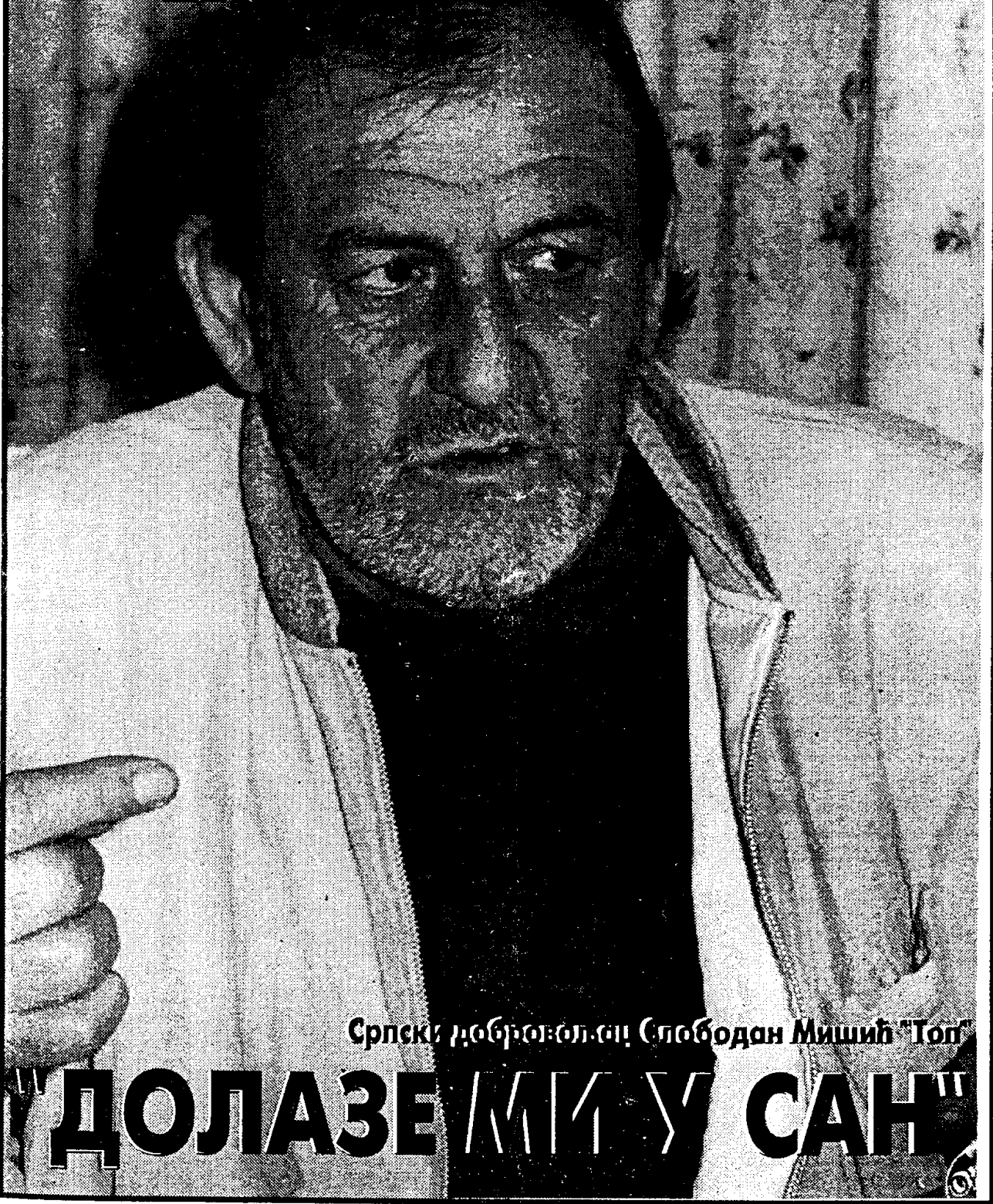
У извештају са церемоније могло се прочитати и ово: "Вишесменијумска култура и традиција Кине, углед који ужива у свету, неспорна чињеница да су односи између наших земаља деценијама у успону, реализацију једног оваквог пројекта намећу као нешто природно и логично" (директор "Политике"); "Београд је увек био космополитски град... а ово је скроман допринос напорима да постане једна од светских престоница... не само формално, него и стварно" (др Мира Марковић); "Ову идеју треба подржати и већ данас кренути у њену реализацију... Бићу срећан ако и "Женмин Жибао" за неколико недеља, или месеци, крене у неку сличну акцију која је Југославију репрезентивати Кини" (Слободан Ункович). На земљи је био једино Кинез Анканг који је опоменуо да правила развоја једног града, па и једне улице, полазе од продавница. "Има пуно Кинеза који су заинтересовани да отворе продавнице и ресторани у Југославији, али до сада нису пронашли одговарајуће партнере, јер не знају коме да се обрате", рекао је кинески амбасадор, довијајући се како да неке чињенице протоколарно заодене.

Мислећи - "било па прошло" - Београђани су ствар окрепули на шегу: "Имамо Кинеску четврт, па ћемо севернокорјеску, па кубанску, плус паша четврт - четири четвртине". Неки су предлагали да се централни београдски Трг Ре-

03603457

НОВИНЕ Врањске

година I • 06.11.1997 • Број 50 • Цена 2 динара • излази сваког четвртка

Српски добровољци Слободан Мишић "Топ"

"ДОЛАЗЕ МИ У САН"

NS-VD-03 *[signature]*

Слободан Мишић „Топ“: исповест српског добровољца

„ДОЛАЗЕ МИ У САН“

„Једно јутро заробио сам двојицу Муслимана. Осматрали су село, ја сам им зашао иза леђа. Спровео сам их у Општину, ту смо их мало саслушавали, а онда смо их одвели у Братунац. Кад они тамо кажу „шта ћемо ми са њима“!? Како шта ћете? Дајте их мени. Одвео сам их на мост, убио и гурнуо у Дрину.“

„Не могу да спавам. Долазе ми у сан.“ Овим речима почиње своју исповест Слободан Мишић, педесетогодишњи српски добровољац који је, по сопственом признању, на вуковарском и босанском ратишту убио више од 70 људи.

О рату, жртвама, убијању, говори мирно, готово без емоција и без кајања. Осим разочарења, тешко да се на његовом лицу може уочити сажаљење или мржња. Та равнодушност према рату, прелази наизменично у бес и очајање када говори о свом животу. Поправни дом у Крушевицу, боксерска каријера, вишегодишњи затвор због проневере, светлији је део његове прошлости. Данас је, Слободан Мишић, познатији као „Топ“, напуштен и од друштва, и од породице. Без посла и без средстава за живот, огорчен и понижен, жели отворено да проговори о свирепим злочинима свестан последица које његово сведочење може изазвати.

„Шта ми се може десити? Ја сам одавно мртав човек. Немам за шта више да живим.“

ПРВИ ПУТ

У рат је, као и многи добровољци, кренуо директно из Другог Дневника РТС-а. Није, каже, могао мирно да гледа „масовне злочине над српским становништвом“. Нарочито га је потресла смрт мајора Милана Тепића.

Мишић: Пријавио сам се као добровољац негде у јуну или јулу 1991. године. Из касарне „Јужноморавских бригада“ у Врању упутили су ме у Смедеревску Паланку где је био велики сабирни центар за добровољце. Ту смо уведени у евиденцију, добили смо наоружање, а затим су нас камионима пребацили на Пасуљанске ливаде. На том војном полигону имали смо двонедељну обуку, испробали смо наоружање и онда правац - ратиште. Следећа наша станица била је Сремска Митровица одакле смо, преко Шида, пребачени на прву борбену линију, у село Маринце. Ја сам био распоређен у јединицу којом су командовали потпуковник Градимир Павлов и капетан

Станковић, официри из београдске касарне „4. јули“.

Врањске: Је ли у та јединица била искључиво састављена од добровољаца?

Мишић: Јесте, дошло је нас 104 добровољаца из свих крајева Србије. Најпре смо се звали „Шумадијски добровољачки одред“, а кад су дошли добро-

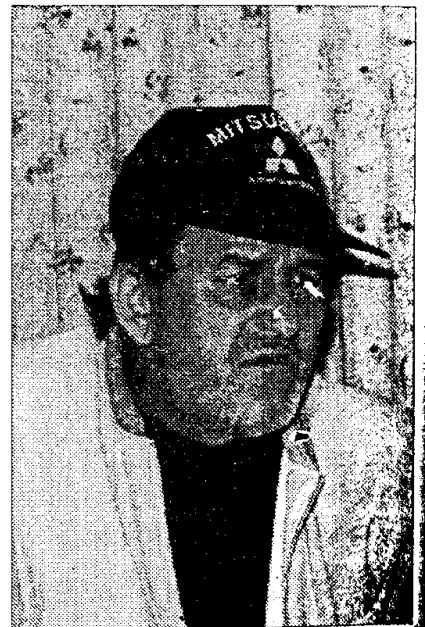
У једној кући, у Маринцима, Хрват, мештанин је заклао свог комшију Србина и покушао да побегне преко њива. Хтео је да се освети. Сустигао сам га испод куће и убио.

вољци из касарне „4. јули“ променили смо име у „Сокобањски добровољачки одред“. Командовала су, наравно, активна војна лица.

Врањске: Шта се дешавало по вашем доласку у Маринце?

Мишић: Тамо је владао општи хаос. Гинуло се на све стране, тако да се половина људи одмах вратила назад. Дан или два касније одмах смо упућени на прву борбену линију према хрватском селу Нуштар. Остали смо две недеље,

а онда нам је стигла замена. Ми смо се вратили у Маринце, да се окупамо, наспавамо, средимо, па онда, после неколико дана, опет назад. Кад смо се вратили, убрзо затим, Хрвати су ушли у Маринце. Настао је прави метеж. Било је много мртвих и на нашој, и на њиховој страни. Тада сам први пут убио.

После наше акције села су била уништена до темеља. Убијено је, по мојој процени, око 4000-5000 Муслимана. Само у шуми, у селу Тегаре, убијено је више од 1.000 људи за три - четири сата.

Врањске: Како се то десило?

Мишић: У једној кући, у Маринцима, Хрват, мештанин је заклао свог комшију Србина и покушао да побегне преко њива. Хтео је да се освети. Сустигао сам га испод куће и убио.

Врањске: Како?

Мишић: Пушком.

Врањске: Како сте се у тој нутку осећали?

Мишић: Било ме је страх, али ме некаква мука, малаксалост.

већ после два три дана човек оугла. Свуда око тебе се пуца, људи гину, убија се...

Врањске: Да ли је било убијања цивила?

Мишић: Мислиш мештана? Да. Било је, али углавном хрватских шпијуна који су држали радио станице. Било је заробљеника мада су неки убијани на лицу места. То су углавном били екстремисти које су мештани Срби знали и они су одмах ликвидирани, стрељани. Остали заробљеници су предавани у Петровце и одатле слати даље.

ПРИТВОР

Врањске: Да ли сте и ви убијали заробљенике?

Мишић: Нека јесам. Једном сам због тога добио седам дана притвора.

Ја сам мртав човек и ништа горе не може да ми се деси. Имам 50 година, а погледајте где сам сада. И доста ми је лагања. Сви нешто причају, улепшавају, лажу. Нека се једном зна како је било.

Врањске: Због чега?

Мишић: Заробио сам двојицу Хрвата и убио их. Казнили су ме због тога што их нисам предао команди. Пријавио ме неки Македонац.

Врањске: Зашто их нисте предали?

Мишић: Ја сам их заробио, зашто да их предам? И како да их водим у команду кад се пуца са свих страна?

Врањске: Да ли сте још неког убили, осим у борбама?

УШИ

Врањске: Да ли је тачно да сте секли и продавали уши убијених муслимана?

Мишић: Кад сам био без пара у Љубовији сам Србима продавао муслиманске уши за по 50 марака. Хоће људи да имају муслиманско уво.

Врањске: Ко им је секао уши?

Мишић: Ја. И то само лево.

Врањске: Зашто само лево?

Мишић: Зато што се тако знало колико је тачно убијено Муслимана. Једно уво - један муслиман. У Љубовији уво је највише куповао један богат трговац.

Врањске: Са кога сте секли уши? Са свих убијених Муслимана или...

Мишић: Само са ових Муслимана које сам ја убио. Нисам желео да се китим туђим перјем.

Мишић: Јесам.

Врањске: Знате ли колико?

Мишић: Не знам тачно. Сећам се да сам убио двојицу Хрвата изнад Маринца. Покушали су да се кроз шуму пробрну до Нуштра, до хрватских снага. Једног сам одмах убио, а други је покушао да изврши самоубиство бомбом али се само ранио, па сам га ја докрајчио да се не би мучио.

Врањске: Учествовали сте и у борбама за Вуковар?

Мишић: Ту је највише људи изгинуло. Нишло се од куће до куће. Нисмо често знали ни ко је Хрват, ни ко је Србин. Пуцало се на све што се помера. Није било времена да се води рачуна о томе. Они су убијали наше, ми њихове.

Врањске: Кад се говори о Вуковару често се спомињу масовне гробнице. Знате ли нешто о томе.

Мишић: Не, нисам видео тако нешто.

Врањске: Да ли сте се на ратишту сретали са Аркановим „Тигровима“, Шешељевим четницима или неким другим добровољачким формацијама које нису биле под командом ЈНА?

Мишић: Арканове нисам никада видео, а била је једна Шешељева јединица. Командант им је био неки риђобради војвода који је стално носио сабљу.

Врањске: Докле сте остали на ратишту?

Мишић: Неких 15 месеци, све до ослобађања Вуковара. Онда сам се вратио на кратко у Врање. Већ је у почело да се кува у Босни и тражио сам начин да одем тамо.

Врањске: Зашто? Зар вам није било доста рата и убијања?

Мишић: Не разумете ви то. Уђе ти у крв, у мозак. Као дрога. Не можеш једноставно без тога.

Врањске: Када сте и како отишли у Босну?

Мишић: Један добровољац, одавде, из Врања, имао је неку везу у Скеланима. Нас неколико је пошло са њим.

Нишли смо до Ужича, одатле за Бајину Башту, па онда преко Дрине, у Братунац. Ту смо се јавили Територијалној одбрани и они су нас распоредили у Факовиће.

Врањске: Каква је тамо била ситуација?

Мишић: Јад и беду. Остали су само они који нису имали где. Сиротиња и лопови. Ниси знао од кога да се пазиш, да ли од Муслимана или од мештана. Нису волели нас добровољце.

Врањске: Који је заправо био ваш задатак?

Мишић: Ми смо били стационарани, нас петнаестак добровољаца из Врања и околине, у Факовцима. Одатле смо ишли у акције заједно са мештанима и јединицама које су долазиле из Братунца. Муслиманска села су била горе у брдима и ми смо их чистили, једно по једно.

„АКЦИЈЕ“

Врањске: Кажете, кретали сте у акције. Шта под тим подразумева-те?

Мишић: Кад се полазило у акцију, скупљали су се сви добровољци који су били смешетени у српским селима. Из Братунца су долазиле специјалне јединице састављене од људи из тог краја који су познавали терен. Ти људи су били задужени да пре напада онеспособе муслиманске страже које су биле постављане око села. За то време ми смо опкољавали и онда се у зору кретало у напад. Палили смо све испред себе, бацали бомбе у куће, пуцали... Нешто Муслимана смо заробљавали и слали их у Братунац. Углавном, после наше акције села су била уништена до темеља. Жањево, Тегаре, и још седам осам села. Убијено је, по мојој процени, око 4000-5000 Муслимана. Само у шуми, у селу Тегаре, убијено је више од 1.000 људи за три - четири сата.

Врањске: Против кога сте ратовали? Против муслиманске војске?

Мишић: Ма не. То су били цивили,

селаца, углавном слабо наоружани двоцевкама и сличним пушкама.

Врањске: Зашто сте их онда убијали?

Мишић: Они су били против нас. Имали су оружје као и ми.

Врањске: Да ли сте убијали у тим акцијама жене и децу?

Мишић: Децу нисам убијао, нити сам видео да је неко убио. Жене смо убијали. Кад освојимо село, све куће се запаале помоћу „штапића“ које смо убацивали кроз прозоре. Ко је био у кућама, ја не знам.

Врањске: Зашто их нисте заробљавали?

Мишић: Неке смо и заробљавали. Али, ево шта се мени десило. Једно јутро заробио сам двојицу Муслимана. Осматрали су село, ја сам им зашао иза леђа. Спровео сам их у Општину, ту смо их мало саслушавали, а онда смо их одвели у Братунац. Кад они тамо кажу „шта ћемо ми са њима“!? Како шта ћете? Дајте их мени. Одвео сам их на мост, убио и гурнуо у Дрину.

Врањске: Да ли сте ви или неко од вањих сабораца били кажњени због убијања заробљеника?

Мишић: Ко ће да те казни? Могоа си убијати колико хоћеш. Нико ти не би ни реч рекао.

Врањске: Шта се дешавало између тих, како кажете, „акција“?

Мишић: Углавном ништа. Мували смо се по селу, ишли у извиђања, постављали заседе Муслиманима који су обично током ноћи коњима силазили са брда не би ли дошли до хране. Маказама или рукама кидали су само

клас са жита и од тога правили хлеб. Или су само жвакали пшеницу. Нису бирали. Јели су и свиње које су избегале по шумама. Велика је глад владала у муслиманским селима и они су морали да ризикују животе или би поцркали од глади. Ми смо их чекали у заседама и убијали их кад су се враћали. Једном приликом усео сам да на тај начин ухватим неког Алију из Жањева који је био познат по злочинима над Србима. Био је млад, 35-36 година. Заробио сам га изнад Факовића док је осматрао. Питам га „Бација, а ће ћемо сад“, а он мени „Гетник, немој ме убити“. Јок, рекох му, нећу. Нарештао сам га и одрубдио му главу.

ОДРУБЉЕНЕ ГЛАВЕ

Врањске: Зашто сте то урадили?

Мишић: За оному другим Муслиманима. Рецимо, један Муслиман, исто из Жањева, убио је младих, Србина, само што је дошао преко Дрине. Њега сам ухватио изнад Жањева. Одсекао сам му главу и набио на тарачу. Те вечери убио сам још шест Муслимана који су дошли по његово тело. Чекао сам их у заседи.

Врањске: До када сте били у Факовићима?

Мишић: До пада Сребренице.

Врањске: Колико сте људи укупно убили у овом рату?

Мишић: Убио сам негде око 70-80 људи. Не знам тачно.

Врањске: Да ли се кајете због нечега?

Мишић: Кајем се једино што нисам погинуо да не морам да гледам ово око себе.

Мишић (први с лева) на вуковарском ратишту са саборцима

Врањске: Да ли сте свесни да после овога можете бити оптужени за ратне злочине?

Мишић: Ма какави ратни злочини! Ја никад нисам крио шта сам радио на ратишту. Рат је то. Или они нас, или ми њих.

Врањске: Да ли сте размисљали о Хапском суду? Можда ћете се паћи на листи оптужених за ратне злочине? Да ли би пристаали да идете у Хаг?

Мишић: Нисам о томе размисљао, али зашто да не. Нека се сазна истина. Мада не верујем да ћу им дозволити да ме живог ухвате. Нарочито не овим нашим.

Врањске: Не плашите се да ће јавност, пре свега ваши саборци, да вас осуде као „издајницу српског народа“ због ове приче?

Мишић: Нисам ја издајница. Ја сам српски народ бранио, а издајнице су они што су говорили да Србија није у рату док смо ми гинули. И они који су се обогатили док је народ крвавио, а ми сад немамо ни за хлеб. То су издајнице.

Врањске: Мислим, да ли се кајете због нечега што сте урадили?

Мишић: Не кајем се ни ни због чега. Као ми је само што сам убио две жене Муслиманке. Нисам ни знао. Биле су у тренеркама. Имале су по 25-26 година. Дошле су по храну. Тек ујутру сам видео да су жене. И опет бих исто. Само да хоће да избије нешто на Косову. Не бих убијао, међутим, само Шиптаре. И неки наши би ми били на нишану.

Врањске: Зар вам није било доста убијања?

Мишић: Не ради се о томе. Највећа грешка је кад убијеш први пут. После то иде само од себе.

Врањске: Мрзите ли Муслимане?

Мишић: Мрзим, али не онај обичан свет, већ њихове вође. Међутим, ни ове наше не мрзим мање.

Врањске: Зашто сте ви ратовали?

Мишић: Желео сам да будемо свако на својем и да боље живимо. Али, видим да сам се преварио.

Врањске: И на крају, зашто сте се одлучили да све ово испричате?

Мишић: Ја сам мртав човек и ништа горе не може да ми се деси. Имам 50 година, а погледајте где сам сада. И доста ми је лагања. Сви нешто причају, уздицавају, лажу. Нека се једном зна како је било.

■ Горан М. Антић
■ Вукашин Обрадовић
Copyright © by Vranjske

„Случај Мишић“ - парадигма власти

КОЛЕКТИВНА КРИВИЦА

„Штитећи“ српски народ они, заправо, штите себе и своју владавину јер знају да оног тренутка када почне да се суди у Хагу Слободану Мишићу или било ком српском добровољцу, на оптуженичкој клупи неће бити српски народ, већ они који су много одговорнији од српских добровољца за све оно што се збивало у Хрватској и Босни и Херцеговини

Зашто су „Врањске“ објавиле исповест Слободана Мишића?

Плутајући у Нојевој барци на прозирној копрени којом су владајућа, неке „патриотске“ странке и „национално освешћени“ појединци прекрили рат у којем Србија није учествовала, омлитавела српска јавност ових дана суочила се са исповешћу Слободана Мишића. Пред нама, преокупираним перманентним изборима, приватизацијом, наглим скоком немачке марке, Милутиновићем, Вуком и Шешељем, изненада, појавили су се крајпуташни једне наопаке политике, на хиљаде психички обогатењих и физички осакатених људи - сенки који тумарају Србијом, засецајући нас бруталношћу изговорених речи. Грунули су пред нас довлачећи се из будака и периферијских кафана у које су их склонили они који су поручивали да „ако не знамо да радимо, онда барем знамо да се тучемо“. Српски добровољци као да су хтели да нам кажу како рат још није завршен и неће бити још задуго ма колико год се ми трудили да заборавимо Вуковар, Накрац, Сребреницу, новобеоградско цвеће на тенковима...

СЛУЊИВАЊЕ

Казивање Слободана Мишића, у званичним политичким круговима, сачекало је зидом ћутње. Режимска игтамна, међутим, кренула је пуном паром да одрађује свој део посла. Слуђивање слуђеног народа њена је специјалност тако да неће бити никакво изненађење уколико за неколико дана неко од виспрених новинарских пера не „докаже“ како Слободан Мишић уопште и не постоји, већ су га измислили страни плаћеници у оквиру светске антигерманске завере. Све је могуће, као што је потпуно извесно да власт у Србији спрема још једну пародију на хашке теме.

У том контексту исповест Слободана Мишића постаје само парадигма односа српских власти према рату у Хрватској и у Босни. Распирујући најпримитивније националистичке и шовинистичке страсти, Слободан Мишевић и његови колеге из бив-

шену „защитите“ српски народ тако што, између осталог, не желе да сарађују са Хашким трибуналом.

ОПТУЖЕНИЧКА КЛУПА

И ту доказимо да доброг дела одговора на питање зашто су „Врањске“ објавиле исповест Слободана Мишића „Тона“.

Нико нема права да кривицу за рат, страхоте и злочине, пребације на грађане Србије јер да би ова држава и овај народ могли да се суоче са својом прошлосћу, али и будућношћу, свако мора понаособ да понесе бреме етничког чишћења, масовних гробница, убијања цивила. Српска власт се управо тога и највише плаши јер Слободан Мишић, као и сваки српски добровољац, може бити крив за сва недела која је починио, ако се наравно на суду то докаже. Али, онда се може лако десити да ланац одговорности стигне и до оних који нас тако упорно штите од „антигерманске завере“. „Штитећи“ српски народ, они, заправо, штите себе и своју владавину јер знају да оног тренутка када почне да се суди Слободану Мишићу у Хагу, на тој вредној оптуженичкој клупи неће бити српски народ, већ они

који су много одговорнији од српских добровољца за све оно што се збивало у Хрватској и Босни и Херцеговини. Управо зато Хаг није место на коме ће бити суђено српском народу, као што се не суди ни хрватском, ни бошњачком, већ појединцима који су окрвављили руке у овом рату, али и онима који су им то омогућили.

Зато смо објавили исповест Слободана Мишића.

Режим је у том тренутку направно маневар којим је и кривица за рат, и кривица за ратне злочине пребачена на српски народ. Убеђујући нас, класичном комунистичком заменом теза, да је цео свет против Србије, а не против њих, они су одлучили да по сваку

■ Вукашин Обрадовић

Фонд за хуманитарно право и Хелсиншки одбор о „случају Мишић“

СВЕДОЧАНСТВО О УЧЕШЋУ ЈНА У РАТУ

Истражни судија би могао одмах да испита случај Слободана Мишића који је новинару локалног листа „Врањске“ изјавио да је убио између 70-80 људи на вуковарском и босанском ратишту, као и да о томе разговара са истражитељима Хашког трибунала. Ово је било прво реаговање Хелсиншког одбора за људска права и Фонда за хуманитарно право, поводом „случаја Мишић“.

По речима Наташе Кандић, директора Фонда за хуманитарно право, „случај Мишић“ је значајан јер сведочи о ангажованости Југословенске народне армије у рату у Босни и Хрватској. Мишић је између осталог изјавио да су се добровољци окупили у касарнама ЈНА и да је одатле организован њихов одлазак на ратиште, као и да су јединицом у којој је био командовали официри из београдске касарне „4. јули“. „Ако се то покаже као тачно, то би била прва јавна оптужба против ЈНА,“ каже Кандић.

Реч је о човеку криминалне прошлости што показује ко је све учествовао у рату. Прича о сечењу ушију је типична исповест патолошке личности. Број исечених ушију, међутим, коју он помиње је невероватан јер би се о толиком броју искасаљених лешева у местима у којима је убијао, до сада чуло. То не значи и да је његова прича неистинита“, коментарише Наташа Кандић.

Она сумња и да је у селу Тегаре које наводи Мишић, за три, четири сата убијено око хиљаду људи. Фонд за хуманитарно право нема евиденцију о жртвама у том месту. „Да је толико жртава било ми бисмо, такође, чули. Толико људи, за тако краatak период, може убити само велики број војника,“ каже Кандић наводећи разлоге сумње у делове Мишићеве изјаве.

Према оценама Соње Бисерко, председнице Хелсиншког одбора за људска права у Србији, Мишићева исповест о ономе што се дешавало у околини Вуковара за време рата делује веродостојно и може се лако проверити. „Индикативно је, међутим, да се таква прича о злочинима у којој Мишић помиње да је на ратишту срео Шешељево јединицу у предизборној кампањи. То, наравно, и не мора бити повезано са кампањом,“ каже Бисерко.

Помињање Шешеља, према мишљењу Наташе Кандић, међутим, не служи његовој дискрецији у предизборној кампањи јер је председник Српске радикалне странке до сада често јавно истицао и хвалио се учешћем чланова своје странке на ратишту“.

Соња Бисерко подсећа да је Слободан Милошевић често изјављивао да ће доћи судови судити ратним злочинцима само када им се пруже докази за то. „Можда ће „случај Мишић“ управо послужити томе да Милошевић докаже ту своју тврђу пред светом“, оцењује Бисерко.

И.К.

Америчка влада тражи од председника СРЈ

„СЛУЧАЈ МИШИЋ“ У ХАГУ

Америчка влада затражила је од председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића да се све информације из управо започетог истражног поступка против српског добровољца из ратова у Хрватској и Босни Слободана Мишића у потпуности и без одлагања ставе на располагање и Међународном трибуналу за ратне злочине у Хагу, јавља за ФоНет дописник „Наше Борбе“ Слободан Павловић.

У Вашингтону је, иначе, потврђено да су генерални секретар Хавијер Солана и главни командант НАТО генерал Весли Кларк јуче, у разговору са Милошевићем, веома озбиљно поставили питање одбијање српске стране да испуни своју обавезу из Дејтонског уговора о изручењу Међународном трибуналу свих оптужених за ратне злочине из Републике Српске и Југославије (од 55 оптужених Срба, у истражном затвору у Хагу налазе се само тројица).

Изјава Кристијана Шартијеа, портпарола Хашког трибунала

ТУЖИЛАШТВО ЋЕ ТРАЖИТИ ДОДАТНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ

Хаг, Бео. - Портпарол Хашког трибунала Кристијан Шартије рекао је данас агенцији Бета да је тужилаштво у Хагу упознато са тим да је објављена исповест српског добровољца Слободана Мишића о злочинима у Хрватској и Босни. Тужилаштво у Хагу ступиће у контакт са надлежним органима у СРЈ ради додатних информација, рекао је Шартије. Лист „Врањске“ објавио је исповест Мишића (50) који је, према сопственом признању, убио око 70-80 људи у Славонији и Босни.

Сузан Мануел, портпарол Хашког трибунала

ПОЗИВ ЗА САРАДЊУ У „СЛУЧАЈУ МИШИЋ“

Хашки трибунал је позвао локалне власти да од Слободана Мишића прибаве званично признање. Очекујемо такође да локалне власти тај случај прокоментаришу с Трибуналом, изјавила је Сузан Мануел, портпарол Трибунала у Београду, јуче за „Нашу Борбу“.

Она је рекла да је Хашки трибунал о „случају Мишић“ сазнао из новина и да нема детаљне информације о њему.

Како је ухапшен Слободан Мишић „Топ“

„ОВАЈ ЧОВЕК ИДЕ СА НАМА“

За трен ока, у просторијама редакције, тројица припадника СДБ нашли су се иза леђа Мишићу. Без речи и без икаквог отпора, Слободан Мишић се са насловних страница нашао иза решетака

Окренут леђима. Слободан Мишић није ни приметио када су у четвртак, око 11.00, тројица припадника Службе државне безбедности, журним, готово трчећим коракром кренули према њему. После десетак секунди руке су му већ биле на леђима, привезане ланцима. Затечен, без речи, Мишић није ни покушао да пружи отпор. Истом брзином, извели су га напоље да би се који трен касније један од њих вратио и журно саопштио: „Ја сам из Државне безбедности. Овај човек иде са нама“.

Тог тренутка судбина Слободана Мишића, познатијег по надимку „Топ“, српског добровољца, кренула је новим смером.

„И ЈА ТРАЖИМ НОВИНАРА“

Када је готово пре три недеље, испред једне бакалнице, уз пиво, препричавао

познаницима и радозналцима своје доживљаје са ратништа, Мишић вероватно није ни сањао да ће убрзо његово име бити на насловним странама готово свих домаћих и страних новина. На упозорење једног од присутних да припази шта прича јер „ту је новинар“, „Топ“ је спремно одговорио:

„Одлично, ја и тражим новинара.“

Тог тренутка прича Слободана Мишића је већ једним делом закорачила у јавност. Упитан, више из радозналости, него ли са неком јасном намером, да ли то што је говорио, сме да понови и за новине, он је без размислања уштао „смеш ли ти то да објавиш?“

Неколико дана касније, Мишић је поново потражио новинара „Врањских“.

„Шта је било, где си? Да се ниси уплашио?“, рекао је том приликом, очигледно чврсто решен да обелодани

ИСТРАГА

Славољуб Михајловић, истраж судија Окружног суда у Врању, кренуо је истрагу против Слободана Мишића због основане сумње да је убио 13 ратних заробљеника и два цивила. Мишић је тиме, како се наводи прекидно норме међународног права о цивилном становништву и ратним заробљеницима.

Ова дела, како се истиче, Мишић починио 1991. године као добровољац у ТО села Маринци на подручју бивше СР Хрватске, и крајем 1991. као добровољац ТО у селу Фаховић на подручју БиХ за време грађанског рата на територији бивше СФРЈ.

Против Слободана Мишића одређен је једномесечни притвор.

Н.Ц.

све што га је мучило већ дуже време. У каснијим разговорима у редакцији, упозораван шта све може да ти снађе после објављивања његове ратне приче, неколико пута је понављала исту реченицу:

„Ма шта може да ми се десити? Сва најгоре ми се већ десило.“

Његова прича обавезно је кретала од ране младости.

„Отац је за све крив. Он нас је упропастио.“

Ни о трауми везаној за смрт мајке која је преклана испред зграде ДИВ-а није много хтео да говори. Процедио је само кроз зубе да се убици осветио. Како, није објашњавао.

Пут Слободана Мишића у свет криминала почео је веома рано. Причајући о боравку у Поправном дому у Крушевцу, помиње многа, касније позната имена из београдског подземља. „Дружио сам се са Љубом Земунцем. Били смо овакви. Тада је било друго време. Било је људи, сада је повац све покварио. Ако имаш пара, ти си краљ. Људи су постали обичне пачавре, озлојеђено је говорио.

Увек је био без пара и гладан, мада то никад није рекао. Понуђену плаћскувину, једном приликом, завио је у кесу и понео кући.

„Знаш ли да понекад за цео дан ништа не поједем. Нећу да просим, макар цркао. Посао? Ко ће бре мени да да посао? Исцепам понекад дрво или тако нешто урадим.“

О ратним страховтама Слободана Мишић говори као неко кога се то уопште не тиче. Мирно, без трукне емоција или кајања.

„Гарантујем ти, било како да га убијеш, никад не пада напред, увек позади.“

Док препричава свој боравак у Хрватској и Босни, свестан утиска који

Драган Николић, бранилац Слободана Мишића

ХАГ ЈЕ ДАЛЕКО

По речима адвоката Драгана Николића, браниоца Слободана Мишића, његов клијент није починио злочине, нити је био свестан да ће цела ствар попримити међународни карактер, већ је само покушао да изазове пажњу јавности.

„Мислим да је добар део разлога за такву причу Мишићева тренутна ситуација. Жена га је напустила, синови се одрекли њега, а социјална ситуација катастрофална. Сав је резигниран, несрећан и конфузан. Као доказ за то је и његово касније сведочење у СПУ-у, као и код истражног судије, каже Николић.

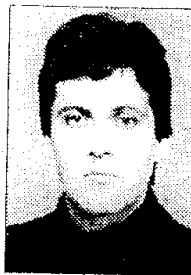
Сведоци који су били на ратништу са Мишићем још увек нису саслушани. Како каже Николић, они нису чули, нити видели да је Мишић радио тако нешто. Ратне заробљенике, наглашава Николић, није могао ни да види јер их је војска чувала.

„Мишић нема никакве везе са радикалима, браним га зато што сам адвокат и зато што он сматра да баш ја то могу најбоље да учиним, наводи Николић.

За сада Мишић се брани ћутањем. Очекује се вештачење од стране неуропсихијатра.

„Као бранилац нећу дозволити да га испоруче Хагу, па ако се и докаже злочин судиће му се овде. За ово кривично дело предвиђена је казна од најмање пет година затвора, па до смртне казне, каже Николић.

Н. Ц.

остављају његове речи, труди се да не примећује покрете или гримасе чуђења. Тек понекад упита: „Не верујеш ми?“, па онда наставља да говори о најситнијим детаљима неког убиства.

„Био сам преко Дрине. Налетим на неку жену којој је отац остао у селу. Каже ми иди да видиш шта је са њим. Одем. Кућа запаљена, он убијен, заклап. Ставим његову главу у торбу и назад. Договорили смо се да ме чекују у некој кафани. Кад сам дошао они већ седе. Пита, та жена, „где ми је тата?“. Ево га, кажем ја, извадим главу из торбе и бацити је на сто. Они су почели да кукају, наричу. Увиди су главу у столњак и да се одуже наручили неко јело. Кажу ми, иди опери руке. Што да перем руке. Седи ту једи. Још сам и неколико флаша ракије понео у село.“

НАСЛОВ

Када је цео разговор обављен, Мишић је после неколико дана, по договору дошао да ауторизује текст. Након што му је прочитан садржај интервјуа, Мишић је имао само једну примедбу. Предложени наслов „Убио сам 70 људи“ није прихватио.

КАСЕТЕ И ТЕКСТ

Одмах по хапшењу Слободана Мишића, припадници СДБ одузели су уз потврду две аудио касете са снимљеним интервјуом, ауторизовани примерак интервјуа и једну фотографију са ратишта. Сутрадан, аутор текста су позвани у просторије ДБ где су дали изјаве о околностима објављивања интервјуа са Слободаном Мишићем.

„Немој одмах у главу. Стави нешто друго. Мирније. Уплашиће се кад виде ово.“

Мирно је, иначе, саслушао текст интервјуа, а кад је био замољен да се потпише на свакој страници није се противио, само је на крају додао:

„Ја што сам рекао - рекао сам. Не одступај од тога.“

Тог јутра, кад је ухапшен, или прецизније речено, „приведен на информативни разговор“, Слободан Мишић је био, стиче се утисак, затечен халабуком која се дигла око њега. Није се, међутим, стидео или плашно реакције. Само је одједном постао свестан да се нашао у епицентру збивања. Нико не ништа није пребацивао или се кајао. Пиги се крио. У оближњој кафани негодовао је само због наслова у једном дневном листу. То једно пиће које је попио том приликом, вероватно ће му задуго бити последња чашица ракије коју је попио на слободи.

■ В. Об. - Г. М. А.

РАШЧЛАЊИВАЊЕ ЧЛАНОВА

Општински одбор се, тврде они који су поднели оставке на чланство у њему, распао. Тамо, међутим, кажу, да без обзира на сва дешавања, одбор функционише без проблема

Изношење „прљавог веша“ у јавност, обично непосредно пред неки важан датум, постало је нешто као лична карта актера политичког живота на овим просторима. У томе између позиције и опозиције нема битне разлике. Напротив, ови потоњи у томе чак предњаче (или то раде јавније), тек скоро да нема странке која се није позаризовала. Суочени са сопственом немоћи, набујалом сујетом, изневереним личним очекивањима, а без смисла за реалну процену ситуације, „зарађене“ стране неретко посежу за „аргументима“ који са политиком немају ама баш никакве везе. У томе локалне вестовале странака нимало не заостају за својима београдским централама, јер скандали су постали саставни део њиховог деловања.

ПРИВАТИЗОВАНА СТРАНКА

Михајловић

Управо један такав, политичко - приватно - родбинског карактера, потреса и врањског филијалу Српског покрета обнове. Јер, Општински одбор ове странке се, тврде они који су поднели оставке на чланство у њему, распао. Тамо, међутим, кажу, да без обзира на сва дешавања, одбор функционише без проблема. Али, крешимо хронологијом догађаја.

„Општински одбор СНО распао се 4. новембра и осим мене оставке су поднели и Александар Стојковић, секретар, Сузана Поповић, потпредседник, као и чланови одбора Ивица Петрушевић, Радослав Мојисловић, Горан Ђорђевић и Миле Јовановић. Осим наших личних, генерални разлог оваквог нашег поступка је самовоља Јованке Михајловић и Станише Ташића, каже Радоман Ирић, доско-

рашни портпарол ОО СПО и додаје да је њихово незадовољство кулминирало „када су у Окружни одбор кооптирани Слободан Вучићевић, пензионисани официр ВЈ, чији је задатак био да растури странку, што му је и успело, и Мирослав Нешић, који је пре два месеца искључен из одбора јер је био опонент Михајловићевој“.

Бивши портпарол замера председници Окружног одбора и њеним најближим сарадницима и да је донесено низ тотално неразумних и самовољних политичких и других одлука у оба руководства, као и лавину закулиских радњи, политичких и других маневрација. Осим тога, каже он, у последње време активности у оба одбора потпуно су замрле, а о свему ће бити речи на скупуштини заказаној за 13. децембар.

Александар Стојковић није желео да коментарише своју оставку рекавши да „сама одлука о томе, довољно говори шта он мисли о дешавањима у СПО“. Сузана Поповић, пак, објашњава да се на такав корак одлучила после телеграмске оставке Петрушевића и Мојисловића које је Станиша Ташић, председник Општинског одбора СНО прочитао пре састанка „препавши преко тога као да се ништа није десило“. Једини логичан потез био је, каже она, да да оставку. Поповићева наводи и то да је било немогуће контактирати са Ташићем „јер он је човек који се не меша у свој посао и досадило ми је да водим бесмислене разговоре“. Такође, одржане су, по њеним речима, само две конференције за штампу, а од конституисања Окружног одбора само једна седница, иако их правилник о раду странке обавезује на најмање једну месечно.

Из одбора је иступило и Радослав Мојисловић који са нескривеним огорчењем образлаже разлоге таквог поступка. „Јованка Михајловић је приватизовала странку и то више није могло да се издржи. Петрушевића и

03603465

NS-VD-049

Compact Midea

03603466

03603467

WS-VD-05

Craig Coats M.D.

03603468

03603469

03603470

NS-VD-08

Erin P. Smith